

Womhaj Bóh!

Cizflo 11.
17. měrza

Lětnik 5.
1895.

Szerbiske njedzelske łopjenka.

Wudawaju so kóždy kobotu w Šsmolerjez knihiczišcžečni w Budyschinje a so tam dostacž sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 np.

Njedzela Dculi.

Lut. 22, 61. 62: „Tón Anjes so wobroczi a pohlada na Pětra. A Pětr so dopomni teho Anjesa słowa, jako wón k njemu běšče prajil: Prjedy dužli kapon saspěwa, budžesch mje tši krócž saprěcž. A Pětr plakašče žalošnje duzy won.“

To je tón samy khrobly Pětr, kiž bě hišcže malo czaša prjedy hotowy byl, i tym Anjesom do jastwa a do šmjercže cžahnyčž. Šak šlabny je wón nětk! Šajke je wón napominaze šnamjo, so wscho šahorjenje sa teho Anjesa, wscho khroblye wušnacze jeho mjena w měrnyh cžaku cžłowštu wutrobu psched šoprěwanjom njewobarnuje, hdyž jej šamšny strach hrosny. Tši krócž je wón šaprěč — duž kapon saspěwa. Hacž jow je tón Anjes šwojemu wuczomniškej po jeho pucžu khodžicž dač. Nětk, hdyž je so jeho wěšcženje dopjelniko, hdyž móže Pětr njenapominany so šhubicž, dha so šesufš wobroczišči pohlada na Pětra. Šenož jene pohladanje! Ale šhto w nim leži! Šajmóžnišče přědowanje njeby wuczobniška tak jara trjehiko, kaž tole jene pohladnjenje šbóžnikoweju woczow. To bě napominanje: Šdžeha šu nětk twoje pschedewšacža, o Šchimano? Šdžeha je twoja škałojta wěra a twoja luboščž hacž do šmjercže? To bě šrudne škorženje: Ššym to wo tebe šašlužil, kiž šym cže tak šwěru šwarnowač, twoju dušchu se wschej pschecželniwošcžu šwojeho žiweho słowa woššewil, so njechašch wjazny wo mnje rodžicž? To bě próštwu: Šwrócž šo, wrócž šo, kiž šy šo šabłudžil! Ty mje wjazny nješnajesch, ale ja cže hišcže šnaju a cže hišcže pytam a šym hišcže

twój mišchr, byrnjež ty njechač mój wuczomniš wjazny byčž. Šubowani! Šnano je někotryžkuliz bješ nami, kiž je mój cžłowšteho wócžka hižo na šebi šhonil, kotremuž šnano poroka pošny pohlad cžłowjeka, wot njeho njewinowacze ššichiwđženeho do dušche pali, kotremuž pošledni pohlad nanoweho wócžka napominazy psched dušchu šteji, kiž je so psched wraščaznyh pohladom džěcžazeje njewinowacze hižo šačžerwjenil. Šwjazny hacž wscho to je tole šbóžnikowe pohladanje sa panjeneho wuczomniška bylo.

Njeje šbóžnik hižo tak na tebe pohladač? Š, hdyž šy šrijedž šwojeho šeniškeho žiwjenja šapomnišči na wěcžnosčž a hnadne kubla tola raš pošnač, so je wscho šeniške luty dym a šurjača, šhtož njemóže twoju dušchu nabječicž, a špokojicž, nješny tehdy widžal, so šbóžnikowe wócžko na tebe hladašče, so cže pytašče a šwarnowašče? Šbo hdyž je šrijedž twojeho hřěščenja a pschěšlapjenja na tebe žadanje pschischlo po tym cžaku, hdyž hišcže we wěrye do šbóžnika špokojny a šbožowny běšče, nješny tehdy pošnač, so šbóžnikowe wócžko cže trjehi a štareho Pětra w tebi pytašče? Šle hdyž šo w hubjenošcži a pod ššchizom tuteho khudeho žiwjenja twojej dušchi štyššasče po trošcže wěrneho a wěcžneho šboža, hdyž šy pschi šanicženym šeniškim šbožu a pschi šmjertnyh ložach šwětnu knicžomnosčž a šachodnosčž šacžul, nješny tehdy widžal, kaž šbóžnikowe wócžko trošchtarjowe wócžko na tebi wotpočžowašče, so by tebe wěšteho cžinič: ja šym šwěrnny a woštanu pschi tebi, byrnjež šo wscho šeniške ššamač. Šch, hdyž jo prawje wopomnišny, žny šwjatny pošny cžak njeje ničžo hacž nam pschiwobrocžene wumóžnikowe woblicžo. Šwón je šo wobro-

čizil a hlada na naš. Wón ho naš prajcha: To hym ja tebje čizil; šhto čizilšč ty ja miuje?

So by tola to naš trjehilo kaž hwy. Pětra. Wón ho na Rnješowe słowo dopomni. Nětko stupi jažo pšched jeho dušchu Rnješowa žyła pšchedželniwošč a lubošč. Wón do ho džěšche a prajěšche hebi, tač bė wón njedžakowny, njewěrjazy a nješwěrnny byl. So bychmy to tež sačžuli! Hdy by tónle hwyatny pštny čaž naš móznye na to dopomni, so hmy se hwojimi hrěchami Žesufowu hmyerč saminowali. Hdy by nam wšchēm k wutrobje jchlo, so hmy Žesufowu wutrobu jranili a sruđžili se wšchēm sa- prěwanjom jeho słowa. To je, šhtož chze wóčžto našeho Rnješa, hdyž na naš hlada, dočonjeć.

A Pětr džěšche won a plakašche žalošnje. Bychmy wjele wo tychle hylščach prajěč móhli. Krjepki hu kaž wone parole, kotrež ho blyščeža na trónje pšchewinjerjom, dróžiče dhyžli wšchě semšte parole. Pšches nje je ho hwyatny Pětr hačle k temu japoschtolej wudokonjač, kotrehož chzyšche Žesuf jeho ščinič. Gladač, so bychmy bješe wšchēmi twojimi hylščami, kotrež hu ty hižo plakač dyrbjač, tež pokutne hylščy Pětroweje wutrobny byle. Šnano budžěšč ho wjele druhich hylščow dla hačbowacž, hdyž hu horkach; so hu te plakač, čže wěčžnje šwěbėli. Hamjeu.

Woporniwa lubošč.

(Pofračžowanje.)

Lěkar ho holzy dodžiwacž njemóžěšche. Wón hladašche na thuduščku holzynu drařtu, wón pšna, kač bėšche wšcha blėda, tež na jejnej hubjenej wočzi ho dohlada. Wón by rad hiščeže wjazy wot njeje šhonil, wón hebi rošmyšli, kač dyrbjač to japosčecž, so ju sranil njeby.

Škónčžnje ho woprascha: „Wy drje seže šyrota moje džěčžo?“

„Ně, Bohu budž džak,“ wotmolwi Haňža, „ja mam hiščeže woběju staršcheju. Ale bohužel, macž leži, nan na stólzu heđži a ja hmy jenicžke džěčžo.“

„Ja rošymju“, džěšche lěkar. „Subjenaj staršchej wot luboščžiwěje pomozhy jenicžkeho džěščeža wotwišujetaj.“

Holzy ho hylščy i wočžow lijaču.

„Boh wě, kač rady hmy to čžinila. Ja wjetšcheje radošče njewjedžach. Ale nětko? Ach, ja móžny mojej wočzi jenož hiščeže k plakanju trjebacž!“

„Čžeho dla to?“ ho lěkar hětije woprascha.

„Njedžele dolho mje wočžazy lěkar hoji a runje nětko, hdyž bėšche dwojake džělo a dwojaka šašlužba — — —“

S tym ho jej i nowa hylščy i wočžow wudobychu.

Lěkar, kiž nětko wšcho pšchewidža, bėšche wšchón hnuty a ho wbohej holzy wuplacač da, doniž wona ho šhrabawšchi njepraji: „Wašč nawěštk, knjes doktoro, ho mi kaž Boži hlób šesda, kač wotmolwojenje na moju modlitwu.“

Lěkar ničžo wotmolwojeć njemóžěšche. Pšches jeho dušchu thodžachy džiwne myšle. Wón šmėrom hwojemu pultej stupi a tam wokolo kramoščěšche, doniž kaščežik njewočžini a do njeho njepšchimny.

Ho tym ho k holzy wobrocži: „Wašche šuby hu tač bje wšcheho poroka, so wam poč šta šchěšnatow město tšizycži sa jedyu placžu. Šowle hu.“

Haňža wšcha prořta do jeho rufi a potom do lěkarjoweho woblicža pohlada a ničžo prajěč njemóžěšche.

Lěkar šmėrom vjetny: „Wam je, kaž ho jda, jažo žel. Nė haj, džiwacž ho wam njebych. Šhory šub, kiž bološče nacžini, čžlowjek rad da w nadžiji i thorym šubom tež bološč wotbnyč, ale — — —“

„Prořchu, knjes doktoro, wšmicže klěhščeže!“ Haňža rošbudžena šawola. „To njebėšche bojošč, ale wašcha dobročžiwošč. Še to woprawdže wašcha wola, mi telko pjenješ šaplacžicž?“

„Haj, to je, lube džěčžo. Šowle macže!“

Duž dyrbješche pjenješy brač.

Haňža ho wó jštwje rošhladowašche; wona štol pytašche, na kotryž by ho hmyla, so mohla hebi šub wutorhnyč dacž.

„Mi je žel, moje džěčžo“, praji lěkar šmėšlotajo. „Nětko wjazy šhwile nimam. Sa waš prořchu, so blyščeže šajutšičim jažo pšchylčla. Sa mam k wam dowěrjenje, so pšchidžecže.“

Haňža kiwašche. „Wěšče, knjes doktoro!“ A i tymi słowami pjenješy šažo na blido šepadža.

„A čžemu to?“ ho džiwajo lěkar woprascha.

„Sa hmy wam tola žyly nješnata“, wotmolwi holza.

Lěkar ho šmėjo i hlownu wijěšche. „Niž čžiscže! Sa hmy

tajšče myšle hebi wo wami nadobny, so tych poč šta šchěšnatow dla starošče mēč njetrjebam. Dopokažče, so ma moja dowėra dobry šažož, i tym so pjenješy hoby wošmjeće. Šenož wo wašču adrežu a wo adrežu waščejy staršcheju bych waš prořnyl.“ Wona jemu ju šjewi a woteđže.

Kač domoj pšchidže k hwojimaj staršchimaj, njewjedžěšche. Bėšche to wėrno? Wona dwėlowacž njemóžěšche: Poč šta šchěšna- fow w šaku bė najlėpšche dopokašmo. Wona do jštwy tšeli: „Nano, macži, jedyu Bóh je živy, kiž dživy čžini. Pohlejeće!“

A wšcha tšchepotajo je šbožom pjenješy na blido šepadža.

Staršchej bėšchtaj wšchej šaštróženaj. Šchto to bėšche? Bėšche Haňža nowe žórlo šašlužby namakala? Wot wopušchow byč njemóžěšche, tej bėšchtej hačle jažo poč naroščenej. A wonaj ho do džowki i prajchenjom dašchtaj.

Ale wona kručže wotmolwi: „Dženša niž, jutije — ně, ša- jutšičim!“

S tym i durjemi won thwatašche a štaršchim bješ rošjašnje- nja pjenješy wróčžo wotaj. (Pofračžowanje.)

Ššwjeći tšjo kralojo.

(Pofračžowanje.)

III. Wudrych wučehjenje a šettanje.

1. Čhor.

Wuřocžni a wutrobicži
Do kraja ho wudajmy!
A kónzu jara špodžiwnewu
Nastajili nětk ho hmy.

Kraj naš žyly móznye čžehnje,
Njewėmy pač, šchto to je;
D hdy budže wóčžto widžecž,
Šchtož nam štaji štyškanje?

Šwěřda njebješ, i blyščežom twojim
Wodž po pucžu prawym naš,
Kaž je Šraelskich wjedla
Wróčel Boža dolhi čžadž!

Wjedž naš k njemu, čžemy k temu,
Kiž ma nětko kraleřtwo,
A je jako šwėtko šeschol!
Šwěřda rjana njekomdž ho!

2. Kač ho mudri wudachu a duzy šeđžechu.

(Deklamazija.)

Tšjo kralojo ho wudachu,
Žad'n wo druhim pač njewėdžěšche,
Čži kėđžbowachu na hwěřdu,
Kiž džė jich nětko pšchewodžěšche.
Žno dolho Rnješa hladachu,
Kaž wěščeženje bė pšchilubilo;
Šich žadanje pač pšches hwěřdu
Šso nětk bė žyly rošhorilo.

Šso kóždy wot nich hotuje
We hwojim nanajdalschim kraju,
A wšchitzy dary, pjeršččenje
A krašne drařty hoby maju;
A kónje, mule, wjelbludy
Wšchě i kubłami hu wobčžěžene;
Hdyž wjedžēja je po drěšy,
Šsu wbohe žyly potulene.

A kóždy kubla tajke ma,
Kačtež je w šemi wótžnej maju;
Arabow kral hej wupyta
Najwubjernišche šloto w kraju;
Še Šaby kral pač wnrucha
Šsej nabra krašnje wonjateho;
Wjėřč Taršiški pač hoby wša
Šsej marhy, šela wošebneho.

Tež to hej kóždy na pucž wša,
Šchtož k wšchėdnej žiwnoščži ho trjeba.

„Anješ knješow pschindže i Safuba“:
„Do wěščeženje naš njewujeba!“
Tam hwěšda potasuje jich,
Tam kóždy swóji pucž t njemu cžehnje;
Hacž puščiny šu přjedža nich,
Sich kónž je šbóžne šhromadženje.

Esó i wójskom wulkim hotuja,
Nicz witacž noweho nětk krala.
Pšched šobu krašnosč njebjestku,
We duchu hižo widža i dala,
Slaj, wrota zedrowe a hród
A w hrodže šyna kralowšteho,
A t njemu marmorowy šthód,
We šlotej kolebzy pak jehó.

A tajku krašnosč špodžiwnu
Šim hwěšda lubi blyškotajo,
Na čžrjódu žyłu šwěčžatu
Pšchez šwětlo šwoje wuliwajo.
Šdžež tajke pruhi njebjeste
Tak pucže čžemne rošjašnjeja,
Tam pucž njech nanajdalschi je,
Tón tola i wješkeloščžu džeja.

Hacž pak tež pucž je dalofi,
Dha pšchezó šwědcži pšched nimi
Wšchak hwěšda, kiž pucž pšchezłodeža
A pšche wschě hwěšdy jašnosč ma.
Džen pšchezó jim je jenajši,
Niz hlód, niz špar šo njebliži;
Pšchez pšchestupuja kopyta,
Štót dužy pizy nježada.

Čžah nješastawa w hošpodže,
Wšchak nima žane žadanje;
Pšches hory, doły, ruminu
Šón pšchezó čžahnyčž widžachu.
Esó wotewrjeja wrota drje,
Sich pucž pšches měšta dale dže,
A měščeženjo šo džiwaja,
Šchto na šebi čžah tajki ma.

„Mi prajče jenož, šchto bě to?“
So šón jim njeje šedžal šo,
To šwědcži wjele kopytow,
Pucž rošteptany wot štadłow.
„Šdže chžyšče čžrjóda špodžiwna?
Je i woczow nam šo šhubila;
Hacž krala čžeščiečž cžehnjeja?“
Esó dopomnichu wěščeženja.

Nóž dwanata jim roššwětlena
Esó mješ tym běšche pominyła,
Duž mšla na šemju wupšchestrjena
Šim hwěšdu tež je šapojšnyła;
Šim šlónzo wošta potajene,
A nóž šo jim je pšchibližila,
Kiž wójsko kralow roššchěrjene
Je štoro i pucža šabludžila.

Na niškej hórzy je šwojimi
Wječh jedyn, kral Arabow jašta,
Tam rošhladuje wón šo i nimi,
Tam čžěšnosč njemała jim našta.
Tam napinachu wócžłow mozy
A tola hwěšdy njewidžachu,
Šdže šu we tutej čžemnej nozy,
Ach wo tym wěštosčž njemějachu.

A hošk nětk i bliska jašlyšchachu,
Šdžež w podobuej a wulkej nušy
Se šwojich konjow šesfakachu,
Šsej pucža njewješči, tež drusy
Štót w jenym wójsku čžini rucže,
We druhim wójsku wotmolwjachu;
Mša šbėhny šo a šwoje pucže
Nětk šažo derje roššinachu.

Na rošpucžn Arabiškeho
Bě widžecž w krašnym blyškotanju,
A troščku dale i bofa njeho,
Šdžy wócžto hnješch trochu t ranju,
Mašch druheho a jehó jěšnych —
A wobaj dyrbitaj šo džiwacž.
Šak mohla i njebjest Božich hwěšdných
Esó džiwow krašnosčž njewuliwacž?

A we tym t nimaj hiščeže štečži,
Muž šhrobly, čžěšny, hiščeže mladny,
Na špěšnym šwojim konju štečži —
Hacž tež čže i nimaj šwječiečž hody?
„Šchto wamaj njeje mēra dało
We waju nješnajomnym kraju?
Bóh daj, šo to, šchtož mje je hnało,
Je i daloka šem hnało waju!“

A drugi džešče: „Ššwoje pucže
Ja dowěrił šym hwěšdže jašnej,
Kiž dotal mje je wjedla kručže
Šo dróšy lubošnej a krašnej.“
A přeni džešče: „A ja štary
Buch tež pšches šwětlo roššwětleny;
Mje bóršy položža na mary,
Nětk pak šym i nowa narodženy.“

Tak i jašnykami powjedaju
Kónž jedyn maju wotnyknjeny;
To pšchezó bóle pošnavaju,
Duž budž jich pucž tež šjenocženy!
Šsej ruku t šwjastkej šawdawaju,
Esó jena myšl a jena dušcha,
A šwěrnosčž šebi pšchibahaju
A šhwala Boha, kaž šo šluchča.

Wšchelake i bliska a i daloka.

Šhěžorowa šwóšba šo lětša w šapoczatku haprleje šašo do
móšskich kupjelow Abbazia pšchi adriatškim morju poda.

Wšchudžom w kraju pšchihotuja šo, šo bychu wječha Bismarka
t jehó 80. narodnemu dnjej na 1. haprleji čžeščili. Šhěžor budže
šo pječža i komanděrowažymi generalemi a i prinžami t njemu
podacž, šo bychu jemu šbožopšchecže a džať wuprajili. Mjeje nimale
žadyn šchtant, kiž šo pšchi hólđowanju njewobdželi. Tež šchtuden-
tojo je wschěch němiškich univeršitow podaja šo t Bismarkej.

Pošwječženje wulkotneho kanala bješ naraššchim a pošnóžnym
morjom šmeje šo w šapoczatku julija. Wšchitke pšchimóške štaty
šo pšcheprošcha. Šrazowošjo šu nješanibitoičž mēli, šo čžedža šo
pšchi pošwjedženju i Ruššimi šjednocžiečž a hromadže i nimi do
kanala nuts jecž. Esó prašcha, hacž móžemy šebi to lubiečž dacž.

Šnaty namjet hrabje Šanika, po kotrymž dyrbi knježestwo
wscho žito, kotrež hiščeže i wukraja trjebamy, šame nakupicž, je
šhěžorowemu šejmej pšchepodate, ma pak mało nadžije ša šebje.

Ššchescžijanske šwóšbne žiwjenje w štarym čžašu.

(Šščnčženje.)

My wobšamknjemy to, šchtož je šo wo mandželštwje a džecž-
woczehnjenu w přenim lētštotetku prajilo, najšepje je šłowom
Šlemenša Alexandriškeho: „Mačž je šhwalba džecži, žona je šhwalba
muža, muž a džecži šu šhwalba žony, Bóh je šhwalba wšchitkich
hromadže.“ My pak čžemy hiščeže něšchto wo tym šlyšhecž,
šajke w štarej žyrki knježa a šlužobni hromadže štejachu. W tym
naštupanju měješche ššchescžijanška žyrkej hubjene herbštwó, pšchetož
w přjedawšchim čžašu bėchu šlužobni šchłowojo a šchłowojo bėchu
woli a tež hušto šurowoščži šwojich knježich poddacži. Něšchto
šepje bu w pošdžijšchim šhěžorškim čžašu, drje hižo pšches mōž
ššchescžijanštwá; ale w 1. lētštotku šo šchłowojo wot šwojich pošhan-
škich knješow ani ša čžłowjekow njewobhladowachu; romški špišacžel
praji, šo šu trojake graty, i přenja něme n. pšch. pluh, i druga
šajke, kotrež njerošomliwe šynki wot šo dawaja, kaž kón, i štečža
šajke, kotrež móža rēcžecž, mjenujžy šchłowojo. Šak žyle hinať
ššchescžijanske, šchtož japošchtoť pišche: „Tu njeje žadyn wotrocžk ani
šrejny, ale woni šu wšchitžy jedyn w Šhryštužu.“ (Gal. 3, 28).
Ščžehwł tuteje ššchescžijanškeje wuczby bėšche wotštronjenje šchłowin-
štwá; ale šo w tej wězy pšchewatačž by štrašchny njerošom byl.

Niž jenož wo to bēšche cžinicž schklovinstwo i dobom wotstronicž, ale wjele bóle psches swliw kšesecžijanstwa na wšchitke wobstejnošče žiwjenja jo pschewinycž; w tej myšli praji Augustin: „Niž swobodnych knjeŕow je Khrystuŕ je schklowow scžinił, ale dobrych kšluzobnych se slych wotrocžkow.“ Teho dla Pawol cžetnjeneho schklowu Dnesima jažo k jeho knjeŕej Zilemonej wróczy pōščele, ale wón cžini to i tajkim luboščiwym porucžowazym piŕmjom, so so bojecž njetrejbamy, so je so Dnesimej dale hubjenje schlo. Wšta wēž je, so w japošchtoskim a pschichodnym cžasu kšesecžijanstwo runje se schklowow mnohich pschuwšowarjow, i dobom pak tež dobrych rosschērjerjow namaka; to njebēšche žadna wēž, so so pōhanŕi domi wot delŕach, mjenujzy psches jeho schklowow k kšesecžijanstwu pschewobrocži. To nam wobšwēdcži, so schklowojo pod zunim pschahom Khrystuŕowym wodychnychu a to bēšche bjes dwēla nowa pschicžina, kotrejež dla kšesecžijanšzy knježa se kšwojimi schklowami po kšesecžijanŕim wašchnju wobthadžachu. K temu napominaja zyrkwinšzy wōtzojo we wšchelakim rjanym wuprajenju, kotrež so dženka hiščeže wopomnječa hōdne. Tak pišche Augustinuŕ: Prawy hošpodač stara so ja kšwoju cželedž, kaž ja kšwoje džecži, so by ju k prawej bohabojošči dowjedł; a druhi kōcž: „W domje praweho kšluzo tež cži, kotriž rostašuja, tym, kotrymž po šdaczju rostašuja, pschetož woni njerostašuja se žadanjom po knježenju, ale po kšwojim powoľanju.“

W historiji wo martračkej šmjercži Perpetuy šteji pōdla tuteje kšesecžijanŕi i wošebneho rodu jejna schklovina Felizitas, i kotrež jejna knjeni kaž se kotru wobthadžuje — kaž so David a Sonathan hromadže mjenujetaj, tak štejita Perpetua a Felizitas hromadže.

My mamy wo tym smyšlenju, kotrež w kšesecžijanŕich domach tehdom knježesche, hiščeže wjele jednorých, ale hnujazyh šwēdcženjow, to so napišma na kšesecžijanŕich rowowých pomnikach w přenich lētstotkach. S tych malo kšlowow i kotrychž wobsteja, mōhla so druhdy žyla kšwōjba historija šestajecž; ale wone hižo šame ja so došč praja. Tak reka w tajkim napišmje: „Vitalisimus kšwoje najdrožškej Rufinje, kotraž bēšche žiwa 32 lēt, kšwoje najlubškej mandželškej, kotraž je so i nim kšwēru prōzowala“, na drugej: „Sa Gutches šym Soteriji, mojej lubej towašchzy w žiwjenju, tōn pomnik štajil, wona je žiwa w Bosy“; na tšeczej mandželškej kšwoje mandželškej wobšwēdcži, so ani džen ani nōž jeju nještej hdy do šwady pschijnješloy. Na pomniku w Perugiji nan kšwojemu najšlōdšchemu (tōn wuras so hučžišcho namaka), runjež bu jenož lētto stary, to šwēdcženje da, so je wotrocžk teho Knješa byl. „Njebudž šrudne moje džecžo, šmjercž njetraje wēčnje,“ so šahe šemrjetej pschiwōla. Šedyn bratr wobšwēdcži druhemu, so je 21 lēt dolho i nim w lubošči a mērje hromadže dželak; a šyn wupraji, so je tu najšlōdšchimaj staršchimaj i džakownej wutrobu wotpocžint hacž k horjestačju pschihotowal. Napišma, kotrež bychu nēlak na schklovinstwo dopomnik, so jara porēdko namakaja; tež to je jara wažne; šmjercž bēšche wšchōn rosdžel tuteho žiwjenja poľnje šbēhnyla.

Najwjazy napišmow je i tak mjenowaných katakombow. Pōhanjo šhromadneho pohrjebniščeža nješnajachu; woni tak ja kšwoju kšwōjbu šamu wušwolichu. Kšesecžijenjo wašchnje, kšwōjbných hromadže kšowacž po mōžnošči wobthowachu, tola woni te šparne komorki kšwōjbných hromadže wšachu k šparnej komorzy ja žyle wošady; te pohrjebniščeža bēchu špody šenje šaložene a rēkachy katakomby. Wone šu dobre dopokajmo ja to, so, kaž so pschi špocžatku tuteho nastawka wupraji, je wošada wulka kšwōjba, dale je tež kšwōjba domjazja wošadka, mjenujzy škutkowatnja wēry, katraž je w lubošči dželawa.

Sa pōstny cžas.

Šlōš: Štož Bohu wjeršchnemu so pōdda.
Tej wēčnej šmjercži šapadnjemy
Psches hrēšnikow bē žly šwēt;
Šlaj sa wšchēch „Šwjatny“ postajemy
Šim k šbožu bēšche k šudej nētk;
Duž hladajmy nētk na „njeho“,
Kiž wšchitko ja naš cžinił jo.

Šom' pōt kaž krej na šemju šapa
We šahrodže Gethsemare.
Tak wumōžnika luboščž šapa,
Naš wumōž i mozy cžertowštej'.
Duž hladajmy nētk na njeho.
Wōn wšchitko ja naš cžinił jo.

Wōn štorži we tej šrudnej mozy:
„Sa šrudny šym hacž do šmjercže!“
Tych wučomnikow w španja mozy
Šom' žadny trošcht dacž njem' žesche;
Duž modlmy nētk k njemu so,
Wšchak wōn so ja naš modlił jo.

Bē šatamany k šchizowanju
Wōn, kom'ž cžesčž, šwalba pschiščlucha,
Kaž jehnjo džesche k šaršanjju
A njepraji jim šlowicžka;
Duž hladajmy tež na njeho,
Šchto wšchitko ja naš cžinił jo.

Šom' wutroba bu rostatnjena,
So krej a woda wubēža;
S tej jeho kšwju je wobtwjerdžena
Nētk wēra, luboščž, nadžija;
Duž wjekelmy nētk teho so,
Kiž i luboščju wšcho cžinił jo.

My džeržimy so twjerdže jeno
Tob' mjena Šejom Khrystuŕa;
Šdyž modlmy so wšchitzy i jenoh',
Wōn kšwoje hamjeit pschistaja:
Duž džakujmy sa wšchitko so,
Šchtož Šejus ja naš cžinił jo.

G. S.

Štož ja wēšče wēm.

Sa wēšče wēm, so so mnu ničto ľepje njemēni a ničto mje tak pschecželnje šchtrašowacž, tak derje rošwucžicž nješamōže, kaž tōn Knješ w kšwojim kšlowje. Teho dla ja tež wēšče wēm, so žadny ľečak, žane ľečakštwow, žadny cžlowjek a žaneho cžlowjeka kšlowo mi tak špomōžne nješbu, kaž moja biblija.

Šchiz na jēšorje.

W Šchwajzarškej šu krašne jēšory, kolo wokoło wot horow wobdate. Me kaž lubošne a mērne so wone tež šdadža, žyle njenadžujzy so žalošne so wjercžate wichory šbēhnu a tym nješbožomym, kotriž so na tych wodach wješu, bōrny žalošny kōnz pschihotuja.

Šunkōcž wjesešche naš pobožny kōdžnik po tajkim jēšorje a nam wulki šylny šchiz poľasa, kotryž bēšche horkach na wyšokaj škale i jēšora so pošbēhowazej postajeny. „Šladajo na tōn šchiz je mōj nan wumrjek!“ wōn nam praji, a ja to jeho wo to prošchachmy, wōn powjedasche:

„Mōj bēchmoj na rybylojenje wujēloy, mōj nan a ja. Sa bēch hiščeže mlōdženz, ale hižo našonjemy w mojih wēzach. Na dobo, jako bēchmoj nēhdže šrijedž jēšora, so wichor i tajkej mozu šbēže, so pōšnachmoj, so bēchmoj šhubjenaj. Wōtije woľajo mje mōj nan napominasche, i najmješcha tu dojēcž, so mōhloy, kaž praji, hladajo na tōn šchiz wumrjekč. Wōn so se wšchey mozu prōzowasche a namaj so poradži kōnz dožpicž. Šnydom so cžolm powrōcži a pobožny nan kšwoju šmjercž w žolmach namaka. Sa buch wušhowany. Se wšchey mozu so cžolma džeržach, doniž mi drušy na pomōž nješchindžechu. Bohu budž džak! Tehdom hiščeže njerošymjach, šchto ma tōn šchiz na šebi a moja dušcha by w hrēchach šhubjena byla. Nētk wēm Bohu džakowaneho! šchto mojeho nana tu cžehjeseche a ja tež njecham hinaš wumrjekč hacž hladajo na šchiz, na kotrymž je so mōj Knješ a wumōžnik ja mje kšwawil.

Daj, so bych trošchtnje widžil
W tej šmjertnej žalošči,
Kaž šy so ja mje bēdžil
A wumrjek w kšwojej kšwi,
Dha na tebje čžu hladacž,
Čže džeržecž i wutrobu
A tvoju pomōž žadacž,
Tak wšchitzy šbōžnje mru.